

[Hartel.]

med Hensyn til Assurance og Demurrage har man stillet sig imødekommende, men ikke med Hensyn til Dækning af Disagio. Det kan jo heller ikke undre, om man i England føler sig en Smule ilde berørt over, at en Storleverandør som Danmark, der nu snart i 7 Aar har tilhørt Sterlingblokken med et fast Forhold af Kr. 22,40 pr. Pund Sterling, nu pludselig, saa snart Vanskelighederne viser sig for det britiske Samfund, forlader Selskabet, bryder op og altsaa antagelig anser det for at være mindre godt. Det kan heller ikke være Regeringen ubekendt, at der i England er faldet bitre Ord om denne Op-træden fra dansk Side. Det kunde have været til Dels forstaaeligt, i Fald vi i nævneværdigt Omfang indtjente vor Valuta i andre Møntsorter end netop Sterling, men det ved vi jo alle ikke er Tilfældet. Det var i 7 Aar under skiftende Forhold, men ofte saaledes, at Sterlingværdien herhjemme var for lavt ansat, alligevel muligt at opretholde et Kursforhold paa 22,40, men saa snart denne Situation opstod, saa meldte baade Handelsministeren og Nationalbanken ganske frejdigt Pas over for Opgaven. Var man endelig saa bange for, at Landbruget og de eksporterende Erhverv efter en Del magre Aar skulde faa en Opgang i Priserne som Følge af Kursforholdene, saa kunde man dog i det mindste have ventet med at nedsætte Sterlingværdien herhjemme, indtil det Tidspunkt var kommet, hvor Varepriserne var steget, i Stedet for at man her valgte den anden Vej og regnede med en Stigning i Varepriserne, som jo altsaa ikke er indtraadt. Saa havde man bevaret Skinet af Objektivitet indadtil, og man havde heller ikke handlet, hvad jeg mener at maatte kalde det, opsigtsvækkende uklogt udadtil.

Samtidig med at Sterlingværdien nedsættes, jamrer man over, at vore Valuta-beholdninger er svindende, men det er dog en mærkelig bagvendt Politik, at man nedsætter Prisen paa det, man selv erkender der er for lidt af. Det har ellers altid været saadan, at man hævdede Prisen paa det, der var for lidt af, og hvis Beholdning man vilde værne om. For nu at rette paa Fadæsen saa drejer man paa Diskontoskruen og fordyrer Kreditmidlerne og lammer efterhaanden Produktionslivet. Jeg ser ikke rettere, end at vi staar midt i en deflatorisk Politik, for vi har jo vældige Skatter, store Laanekrav fra Regeringens Side over for Befolkningen, og med Fordyrelsen af Produktionslivet vil en svigtende Evne til at udrede alt dette automatisk

indtræde. Jeg tror ikke, der vil blive nogen Lykke for det danske Folk ved den drastiske Politik, som man paa det økonomiske Omraade her har indledet.

Jeg forstod af det ærede Medlem Hr. Krag's Tale i Gaar, at han nærede samme Angst for Udviklingen som jeg, og han bebrejdede ogsaa i bitre Ord Regeringen Løftebrudet i Forbindelse med Sterlingpolitikken. Det er med stor Tilfredshed, jeg her fra denne Plads kan fastslaa, at Venstre og Bondepartiet i denne meget vigtige Sag staar paa Linie, og jeg ved ogsaa, at Landbrugets produktive Organisationer alle er af samme Standpunkt, at der ikke burde være foretaget disse Forandringer uden efter fuld Overenskomst med Landbruget. Jeg finder ogsaa, at naar der stilles Krav til os andre om Opretholdelse af Borgfreden i vort Land, for hvilken vi ogsaa har bragt Ofre, afstaaet fra Særinteresser og Anskuelser, saa er det ikke den rigtige Vej, at man paa et Omraade som dette indtager en saadan Holdning som den, jeg her har omtalt.

Jeg har utrætteligt, om jeg saa maa sige, Aar efter Aar nævnt de Prisaftaler, som vort Land paa mange Punkter er gennemsyret af. Det er vel allerede 5 Aar siden, at jeg første Gang beskæftigede mig med den Klage over Stavefabrikkernes Pris- og Produktionsaftale, som blev indsendt til Myndighederne den 7. Juli 1934, og som mit Partis Rigsdagsgruppe senere har gjort til sin. Sagen er blevet behandlet Gang efter Gang her paa Rigsdagen, og saa sent som den 11. Maj i Aar ved tredie Behandling af Tillægsbevillingsloven for 1938—39 oplyste Ministeren, at De danske Stavefabrikkers Fælleskontor over for Priskontrolraadet havde erklæret sig enig i at ophæve forskellige Bestemmelser i Aftalen med Dansk Skovforenings Handelsudvalg, saaledes at Skovene ikke fremtidig var forpligtede til udelukkende at sælge til de under Sammenslutningen hørende Virksomheder. Endvidere oplyste Ministeren, at Sammenslutningen havde erklæret sig villig til at ændre sin Aftale med Bødkerorganisationen, saaledes at den Bødkerne tillagte Aarsbonus ikke blev afhængig af, at de paagældende ensidig aftog deres Forbrug af Stave hos de under Sammenslutningen hørende Virksomheder, og Ministeren tilkendegav samtidig, at denne Ændring i Løbet af kort Tid kunde paaregnes indregistreret og bekendtgjort.

Jeg slog mig til Taals med dette Svar, men det er derfor ikke underligt, at jeg maatte blive overrasket, endda pinligt over-